

М. ТИМЧАК: ВИХОДИТЬ, НЕ МАРНО ДЗВОНЮ...

Вибіркове опитування дубенчан про найпопулярнішого чоловіка року м. Дубна підказало ім'я нашого співрозмовника. М. М. Тимчак письменник, народний депутат міської Ради, член НРУ.

— Рік, що спливає, був для мене дуже бурхливою річкою.

Дошлюваю до берега 91-го, де хвилику спочити б, скласти б докупи спогади, порухувати б зморшки і сиву наморозь, перебинтувати рани у душі.

Мав я велику честь вітати народ України у новорічну ніч минулого січня через телебачення. «Кружеляй, кружеляй різдвяна метелице, — казав я, — вибили душу нашому народові. Мети, мети, новорічний сніжке, аби нам було чим серця наші від зашарів відтерти...» Радісно, що розбулися ми тих зашарів, бо прийняли Декларацію про державний суверенітет України, бо зацїлили понад нашою землею небесно-золоті стяги національного відродження.

Минулий рік дарував мені можливість вийти до мільонів снівчизників зі словом і піснею у телепередачі «Над Іквою терен півте», яка транслювалася по львівському і київському телебаченнях.

Поблагословила мене доля в честь півтисячолітньої невмирулої слави запорізьких лицарів на місці битви козаків-богунців між селами Пłosка і Семида, би спорудити пам'ятник і

здазвонити у дзвона пам'яті перед десятком тисяч людей у першу неділю ліпня. Той подзвін і молитву поліських матерів я старансь оберегти своїм словом у телетурирі «Сонячні кларнети». Після якого одержав дуже багато листів. Виходить, не марно дзвоню... А ще дарував мені рік, що минає, щастя бути поміж найвідомішими братами по перу на Всесвітньому фестивалі української поезії «Золотий го-мін», а ще, перелетіли мої вірші океан — і тримаю у своїх руках книжку «Всімдесятники», видану в Канаді, в Едмонтоні, де біля моїх поетичних строф згадане Дубно. А ще — був я делегатом 2-го З'їзду Народного Руху України і стояв на майдані під золотими банями незалежної української святини — Софії. Там на моїх очах сповнилося євангельське про-роцтво про пастухів, що входять у кошау не через брами, а через загорожі.

Але чи не найтремтливіше озивається в душі спогад про те, як стояли мої мама на Божій горі тростяницькій і через сльозу молилися за добру долю дітей і України на корозі воскреслої, і при моїй участі,

перши.

Микола Михайловичу, ваша творча Муза не суперчить, що ви свій погляд поврнули і на Політику?

— Нам ніколи не давали свою державу, четвертвали і розкозляли по Сибіру музиків-політиків. Можна пошівчати і розтерзати тіло, але тлію цьому піддається наадуша. Саме через те першиа через сітні олії до сонця Првди пробиваються творці, і мають іскру Божу. Ні в яких разі не прирівнюю себе до те у кого неоналімий дух, а знаю, що на найменше іскрен завжди, на жаль, знаходить ті, хто спішить загасити його посвіт. Багато демократів іду у Новий рік через двері суду бо надворі великий час су, Пам'яті людської. Іду з нами, бо «поил Клаасса» стук в наші серци.

Іду до Вас, добрі мої земляки, сьогодні із віншувани: щедровечірнім через переда по українському телебаченню

